

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, so sídlom v B., proti žalovaným **1/ M. L.**, bývajúcemu v S., **2/ S.O.**, **3/ A. V.**, bývajúcej X., **4/ S. L.**, bývajúcej v S., všetci zastúpení JUDr. J. F., advokátom v T., **o určenie, že žalovaní nie sú vlastníkami nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9 C 687/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2011 sp. zn. 2 Co 301/2010, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2011 sp. zn. 2 Co 301/2010 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách štátu a rozsudok Okresného súdu Trebišov z 30. júna 2010 č.k. 9 C 687/2002-660 okrem výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súde Trebišov na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 30. mája 2003 č.k. 9 C 687/2002-223 žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania 87 858,-- Sk na účet právneho zástupcu žalovaných v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 80 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že žalobca nie je v konaní aktívne legitimovaný a teda nie je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 22. júna 2004 sp. zn. 12 Co 397/2003 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovaným trovy odvolacieho konania 6 340,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaných. Vo výroku rozsudku pripustil dovolanie. Za otázku zásadného právneho

významu považoval otázku, či dorúčením výpisu z katastra nehnuteľností vzhľadom na § 20 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom je Slovenský pozemkový fond oprávnený (aktívne legitimovaný) na podanie žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p. o určenie, že žalovaní nie sú vlastníkami takých nehnuteľností, o ktorých žalobca tvrdí, že boli pozemkami neznámych vlastníkov. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 27. októbra 2005 sp. zn. 5 Cdo 132/2004 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že zákonodarca mienil odňať žalobcovi obsah práv taxatívnym výpočtom uvedeným v § 20 zákona č. 180/1995 Z.z. V žiadnom prípade jeho zámerom nebolo, aby Slovenský pozemkový fond v pochybnostiach nemohol podať negatívnu žalobu o určenie, že žalovaní nie sú vlastníkami nehnuteľností, o ktorých tvrdí, že boli pozemkami neznámych vlastníkov. Vyplýva to napokon i z citácie § 16 ods. 1 písm. c/ tohto zákona. Ak by tomu tak nebolo, odňal by mu v podstate jediné esenciálne právo podať takúto žalobu v pochybnostiach v prospech neznámych vlastníkov. V prípade, že sú pochybnosti o spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva toho, kto je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník, môže ten, kto má naliehavý právny záujem podať na príslušný súd určovaciu žalobu (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Tým, že Slovenský pozemkový fond je aktívne legitimovaný na podávanie vyššie uvedenej určovacej žaloby, bráni sa neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva neznámych vlastníkov, v dôsledku ktorého došlo k zmene vlastníctva pozemkov (§ 20 zákona č. 180/1995 Z.z.).

Následne Krajský súd v Košiciach uznesením z 11. januára 2006 sp. zn. 2 Co 469/2005 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 30. júna 2010 č.k. 9 C 687/2002-660 žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania 2 187,71 € na účet právneho zástupcu žalovaných v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že štát nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 80 písm. c/ O.s.p. Uviedol, že predmetom konania je žaloba o určenie, že žalovaní nie sú vlastníkami nehnuteľností. Súd dospel k záveru, že žalobca (Slovenský pozemkový fond) nemôže mať naliehavý právny záujem na takejto určovacej žalobe, pretože naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľností nie je daný, ak sa vlastníckeho práva

k nehnuteľnostiam dotýka ďalšia právna zmena [§ 34 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) po novele zákonom č. 255/2001 Z.z.]. Ani vyhovením žalobe sa postavenie žalobcu, resp. pozemnoknižných vlastníkov, ktorých záujmy žalobca zastupuje v tomto konaní nezmení. Keďže nebol preukázaný naliehavý právny záujem, bolo nadbytočné a v rozpore s hospodárnosťou konania zaoberať sa hmotnoprávnou stránkou veci. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 12. júla 2010 č.k. 9 C 687/2002-671 doplnil vyššie uvedený rozsudok z 30. júna 2010 č.k. 9 C 687/2002-660 vo výrokovej časti o výrok: Konanie sa zastavuje ohľadom nehnuteľností, parc. č. X. - orná pôda vo výmere X. m² a parc. č. X. - orná pôda vo výmere X. m², zapísaných na LV č. X. k. ú. S.. Dopĺňacím rozsudkom rozhodol súd podľa § 166 ods. 1 O.s.p., keďže žalobca na poslednom pojednávaní v uvedenej časti zbral žalobu späť.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 17. februára 2011 sp. zn. 2 Co 301/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách štátu. V časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca v odvolaní namietal znemožnenie realizácie jeho procesných práv a to práva na zmenu žaloby. Odvolací súd poukázal na to, že skutočnosť, že súd prvého stupňa nepripustil zmenu žalobného návrhu, nemôže zakladať nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej podľa § 221 ods. 1 O.s.p. a nemôže byť ani dôvodom odňatia možnosti konať účastníkovi pred súdom. Ďalej žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa napriek návrhu žalobcu nevykonal dokazovanie za účelom jednoznačného identifikovania pôvodných pozemnoknižných vlastníkov. Odvolací súd uviedol, že neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné. Z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nepovažoval odvolací súd odvolanie žalobcu vo veci samej za dôvodné. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem uviedol, že žalovaní, ktorí sú v súčasnosti zapísaní ako vlastníci sporných nehnuteľností, nadobudli

tieto buď od pôvodného žalovaného J. S. alebo od jeho právnych nástupcov. Teda sú v poradí druhí, prípadne tretí vlastníci sporných nehnuteľností. Záver súdu prvého stupňa o tom, že žalobca nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na predmetnej určovacej žalobe, pretože by nedošlo k zmene postavenia žalobcu, resp. pozemnoknižných vlastníkov (ktorých záujmy žalobca zastupuje) považoval za správny. Predmetné rozhodnutie by nebolo záväzné pre pôvodného vlastníka (J. S.). V časti výroku o trovách konania odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1, 2 O.s.p. zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby potvrdený, podal žalobca dovolanie. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Túto vadu videl dovolateľ v nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na to, že žalobca chcel zmeniť petit žaloby, čo mu však nebolo umožnené, pretože pristúpiť k tomu mohol až po vykonaní dôkazov, ktoré navrhoval. Tieto však vykonané neboli a súd žalobu napriek tomu zamietol. Navyše zmenu žaloby na kladný určovací petit súd uznesením nepripustil. Má za to, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

Žalovaní 1/ až 4/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie pokladajú za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto

veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozsudkov. Prípustnosť dovolania preto z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú dovolateľ videl v nevykonaní navrhovaných dôkazov, resp. v nepripustení zmeny žaloby ako aj v nesprávnom právnom posúdení veci.

K tomuto dovolací súd uvádza, že § 95 ods. 1 O.s.p. dáva žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (viď § 95 ods. 2 O.s.p.). Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí

s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Pokiaľ je ním súd prvého stupňa, žalobca nie je oprávnený napadnúť odvolaním správnosť tejto jeho úvahy, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa pripustila alebo nepripustila zmena žaloby, nie je prípustné (viď § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p.). Ani dovolací súd, posudzujúci prípustnosť dovolania z hľadiska možnosti výskytu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., nemôže prehodnocovať správnosť tejto úvahy súdu.

K nevykonaniu navrhnutých dôkazov dovolací súd dodáva, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktorý/é z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999).

K námietke dovolateľa, že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo pokladá za vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd uvádza nasledovné. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Dovolací súd však zistil výskyt namietanej vady v zmysle § 237 O.s.p. a to z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia jednak odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

V danej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd (ktorý sa s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa stotožnil) mali za to, že na požadovanom určení nie je naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Tento svoj právny záver opreli o skutočnosť, že „katastrálny zákon v ust. § 34 ods. 2 konštatuje, že právo k nehnuteľnosti podľa § 1 ods. 1, ktoré vzniklo rozhodnutím súdu o neplatnosť právneho úkonu sa do katastra nezapíše, ak právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté ďalšou právnou zmenou“. Je potrebné uviesť, že predmetné znenie ustanovenia § 34 ods. 2 zákon č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) ku dňu rozhodnutia súdu prvého stupňa (rovnako aj odvolacieho) neobsahovalo. Súdom aplikované znenie bolo s účinnosťou od 15. októbra 2008 nahradené iným znením. Čo je však v tejto veci dôležité v súvislosti s ne/preskúmateľnosťou rozhodnutí súdov oboch stupňov je to, že z odôvodnení ich rozhodnutí nie je zrejmé, na základe čoho opreli svoju úvahu o naliehavom právnom záujme, resp. o jeho nedostatku o predmetné (vtedy už neúčinné) ustanovenie katastrálneho zákona, ktoré hovorí o neplatnosti právneho úkonu, pričom konanie v danej veci je o určení, že žalovaní nie sú vlastníckymi sporných nehnuteľností. V rozhodnutí súdu sa musia uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, čo podľa názoru dovolacieho súdu v tomto prípade splnené nie je. Rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 2 O.s.p.).

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho **myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený** nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách štátu (ako súvisiaci výrok) a rozsudok súdu prvého stupňa okrem výroku o náhrade trov konania (pretože ten už bol odvolacím súdom zrušený) a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p.). Pre úplnosť sa uvádza, že doplnčací rozsudok zostáva nedotknutý. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa dovolací súd napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová